

www.massolit.se

Första pocketupplagan i detta utförande
IM WESTEN NICHTS NEUES © 1929 by New York University,
successor-in-line to the literary rights of The Estate of the Late
Paullette Goddard Remarque.

Published by agreement with Mohrbooks AG Literary Agency and
Licht & Baur Literary Agency, Denmark.

Svensk utgåva © 2016 Massolit Pocket, 2014 Ponto Pocket,
Massolit Förlagsgrupp AB

Omslag Emma Löfström

Sättning Riform

Typsett Indigo och Jupiter Pro

Tryck ScandBook UAB, Litauen 2016

ISBN 978-91-7691-052-8

Vi ligger nio kilometer bakom fronten. I går blev vi avlösta; nu har vi magen full med bondbönor och oxkött och är mätta och belåtna. Till och med dessutom vankas det dubbla korv- och brödportioner – det räcker. Det var längesedan man var med om något sådant: kocken med sitt röda tomahuvud lägger upp maten direkt; han vinkar med sin slev på var och en som går förbi och fyller i åt honom med en kraftig snärt. Han är alldeles förvillad, därför att han inte vet hur han ska kunna få sin gulaschkanon tom. Tjaden och Müller har skaffat ett par tvärrät och fått dem fyllda ända till randen, som reserv. Tjaden gör detta därför att han tycker om att äta, Müller gör det av förutseende. Var Tjaden gör av maten är en gåta för alla. Han är och förblir mager som en sill.

Men det viktigaste är att det även utdelas dubbel ranson av rökverk. År var och en tio cigarrer, tjugo cigarrer och två bitar tuggobak, det är inte illa. Jag har bytt min tuggobak mot Katzinskys cigarrer. Det gör fyrtio cigarrer för mig. Det räcker ett tag.

Men egentligen är all denna härlighet inte avsedd för oss. Så generösa är inte preussarna. Vi har endast ett miss-tag att tacka för den.

För fjorton dagar sedan måste vi fram för att avlösa. Det var nämligen lugnt på vårt avsnitt, och furiren hade därför fått ut den vanliga mängden livsmedel för den dag då vi skulle vända tillbaka, och delat upp den för utransonering till det hundrafemtio man starka kompaniet. Men just de senaste dagarna hade det på vårt avsnitt förekommit överraskande mycket engelskt artilleri, som trummade på vår ställning i ett, så att vi led stora förluster och kom tillbaka med endast årtio man.

Vi hade ryckt in på natten och genast vikit oss för att sova ut ordentligt; för Karczinsky har rätt: det skulle inte vara så illa med kriget, om man bara fick mera sömn. Där framme är det dåligt med den saken, och fjorton dagar i stöten är en lång tid.

Det var redan mitt på dagen när de första av oss kröp ut ur baracken. En halvtimme senare hade var och en plockat fram sitt kokkärl, och vi samlades framför Gulasch-Marie, som stod och rykte, fet och frodig. I spetsen naturligtvis de hungrigaste: den lille Albert Kropp, som är redigast i huvudet av alla och därför blir korporal först av oss – Müller V, som ännu släpar med sig sina skolböcker och drömmer om att ta examen; under trummelden pluggar han fysikaliska lärosatser – Leer, som bär helskägg och hyser stor förkärlek för flickor från officersbordellerna; han svär på att de

genom arméorder är förpliktade att ha silkesunderkläder och att bada innan de tar emot gäster från kaprener och uppåt – fjärde man jag, Paul Bäumer.

Tätt bakom oss våra vänner. Tjaden, en mager smed, lika gammal som jag och kompaniets storfattare. Han sätter sig smal till maten och står upp igen som en havande väggslus – Haie Westhus, lika gammal, en torvgrävare, som bekvämt kan ta ett kommissbröd i ena handen och säga: "Gissa vad jag har i näven!" Detering, en bonde, som bara tänker på sin gård och sin hustru, och slutligen Stanislaus Karczinsky, chef för vår grupp, seg, slug, slpad, fyrtio år gammal, med ett ansikte av jord, med blå ögon, hängande axlar och ett underbart väderkorn när det gäller bombar-demang och god mat.

Vår grupp bildade huvudet på ormen framför gulaschkanonen. Vi blev otåliga, för den intet anande kocken stod ännu och väntade.

Slutligen ropade Karczinsky till honom:

"Nå, slå opp buljonggrytan, Heinrich! Det syns ju att bönomna är färdiga." Den andre skakade sömnigt på huvudet:

"Först måste alla ha kommit."

Tjaden grinade.

"Vi är här allihop."

Köksfuriren märkte ännu ingenting.

"Försök inte med mig! Var är de andra?"

"Dem ska inte du utspisa i dag! Fältlasarett eller massgrav."